

tisk paakræves med Hensyn til Fordringsretten, var man — bortset fra nogen Tvivl om en Bestemmelse i § 64, hvorom nedenfor — enig. Disse Regler indeholdes i §§ 57—64. De have alene de Fordringer for Øje, som erhverves af Kommissionæren ved de Aftaler, som han indgaar med Tredjemand til Kommissionens Udførelse, men de maa forøvrigt finde tilsvarende Anvendelse paa andre Aftaler, som Kommissionæren indgaar for Kommittentens Regning, saasom i Henhold til § 38.

Det vigtigste Spørgsmaal i dette Æmne er, om det er Kommissionæren eller Kommittenten, som har Beføjelsen til at gøre Fordringen gældende mod Tredjemand. Dette Spørgsmaal afgøres i §§ 57, 58 og 60. Om Beføjelsen til at raade over Fordringen i Forhold til andre end Skyldneren udtaler Udkastet sig, bortset fra Bestemmelserne i §§ 35 og 36, ikke.

Indtil videre er det Kommissionæren, som har Beføjelsen til at gøre Fordringen gældende, se herom nærmere ved § 60. Men Kommittenten kan paa den i § 58 angivne Maade og under de der angivne Betingelser tiltage sig Beføjelsen. Dette kan han ifølge § 57, 1ste Stykke i civile Kommissionsforhold i Overensstemmelse med gældende Ret gøre, naar han vil; at Kommissionæren er kommen under Konkurs, er i saa Henseende uden Betydning. Hvorvidt samme Beføjelse efter gældende Ret tilkommer ham i Handelskommission, er noget usikkert. Tvivlen i saa Henseende fjernes af § 57, 2det Stykke. Ifølge denne Bestemmelse kan Kommittenten som almindelig Regel ikke i Handelskommission tiltage sig Beføjelse til at gøre Fordringen gældende. Anerkendelsen af Ret hertil for Kommittenten vilde komme i Strid med Kommissionærens Ret efter § 7 til at holde Kundens Navn skjult. Men selv om Udkastet ikke havde givet Kommissionæren denne Ret, maatte der dog som Hovedregel i Handelskommission nægtes Kommittenten Adgang til at tiltage sig Beføjelsen til at gøre Fordringen gældende, og Beføjelsen maa nægtes ham, selv om Kommissionæren har meddelt Kommittenten

Tredjemands Navn. Under regelmæssige Forhold vil der ikke være nogen Trang for Kommittenten til Beføjelsen; paa den anden Side vilde dens Udøvelse forstyrre Kommissionærens Forretningsvirksomhed og kunne svække hans Kredit. Men under særlige Forhold maa Kommittenten være berettiget til at fratage Kommissionæren Beføjelsen og det uanset, at Kommissionæren staar del credere, og uden Hensyn til, om han i sin Underretning om Hvervets Udførelse har opgivet Tredjemands Navn eller ikke. Navnlig maa dette, som i § 57, 2det Stykke i Overensstemmelse med gældende Praxis fastsat, gælde, naar Kommissionæren er kommen under Konkurs. At det ikke vilde stemme med Kommissionsforholdets Natur at henvise Kommittenten til at konkurrere i Kommissionærens Konkursbo for Fordringens Beløb, er almindeligt antaget, ogsaa af Lovgivninger, som iøvrigt vedkende sig den Opfattelse, at Fordringen er Kommissionærens, se saaledes den tyske Handelslovbog § 392. Af Grosserer-Societetets Komité er det udtalt, at Beføjelsen til at gøre Fordringen gældende formentlig ogsaa bør tilkomme Kommittenten i Tilfælde af Kommissionærens Betalingsstandsning, samt naar Forhandling om Tvangsakkord aabnes i hans Bo, og i Udkastets norske Tekst er Aabning af Akkordforhandling ligestillet med Konkurs. Man har dog ifølge de ovennævnte Betragtninger ikke ment at kunne gaa saa vidt. Ønsker Kommittenten under de nævnte Forhold selv at gøre Fordringen gældende, kan han forskafe sig Adgang hertil ved at fremkalde Kommissionærens Konkurs; Aabning af Akkordforhandling udelukker ham i dansk Ret ikke ubetinget herfra, se Lov af 14. April 1905 § 5. Dette formenes at maatte være tilstrækkeligt, saalænge der ikke foreligger nogen Uregelmæssighed fra Kommissionærens Side. Det formodes derfor, at der sker de af Grosserer-Societetet fremsatte Krav tilstrækkelig Fyldest derved, at § 57, 2det Stykke, foruden i Konkurstilfælde, giver Kommittenten Beføjelse til selv at gøre Fordringen gældende, naar Tredjemands Forpligtelse